

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, Oktober 1906.

No. 10.

Fyrbåken,

På öde skär, där hårda stormar rasa,
en fyrbåk lyser i den mörka natt.
För seglarn, omhvärfd utaf nattens
fasa,

är fyrens ljus en ovärderlig skatt.—
När havets djup uppläter våta famnen,
utvisar fyren väg till lugna hamnen.

På enslig klippa tända fyren blänker,
när vilda bränningarna skyhögt gå.
Fast skummet över honom yr och
stänker.
han låter ljuset stråla ut ända.
Han lotsar seglarn fram bland skär
och bankar
till tryggad plats, där han kan kasta
ankar.

* * *

Ett haf i uppror mänskowärlden är,
i världen all dess vreda vågor svalla,
och många nödrop genom natten
skär.

De gamla, fasta kungatrone falla,
och ångest löser af det spotska hån
vid vågornas och havets hemiska
dår.

På jorden flyga bnd om pest och död,
och hämndens vigge genom världen
ljungar.

I sådan tid af allmän kamp och nöd,
när allting sviker, gäckas, vacklar,
gungar,
hvar finna hjälp på vida jordens
rund.
hvar finna ljus och säker ankargrund?

* * *

Allena Gud kan havvet dämpa
och bjuda vägen: "Stilla, fig!"
Dem, som i lifvets stormar kämpa,
kan Herren lotsa hen till sig.—
Gud är den ankargrunden fasta,
som trotsar alla fidens larm.
Där kan du få ditt ankar kasta
och hägnas utaf Herrens arm.

I varma södern, kalla norden,
hland töcken över jordens grus
skall ljunda mäktigt skapar-orden,
som fordon bjödo: "Varde ljus!"
Det skall allt mer i världen dagas
och dinuman fly från tidens haf,
tills sista mörkret helt förjagas
af helga ljuset Herren gaf.

Guds ord den fyrbåk är, som flammar
kring jordens rund, en himmelsk
brand.
Den tändes för all jordens stammar,

den strålar ifrån strand till strand.
Uti dess ljus vi under skåda,
se fjärran skymta himlens hem,
den tid, som Guds profeter båda,
vårt strålande Jerusalem. —

* * *

Du Herrs tjänare, håll trogen
vakt,
att ordets ljus ej släckes ut i natten!
Du skuld kan få — gif därpå noga
akt! —

Om seglaren på tidens vreda vatten
förgås i faror med och utan namn
och aldrig hinner fram till himlens
hamn.

Låt ordets fyrbåk sända ut sitt ljus
och jaga undan ofrons kalla dimma,
att stormvräkt själ må se Guds berg
och hus
i ljuset utaf löftesordet glimma.
Att hon må se mot trons polstjärna
opp
och himma malet för de trognas hopp.

* * *

Må ordets ljus i alla länder lysa
och värma kalla hjärtan med sin
glöd. —

Så många arna mänskohjärtan frysa
och ställa kurs mot landet utan död.
Det finns i denna tiden, kall och munlen,
en skara stor, som trängtar hem till
julen.

Ur Farde ljus! 1906.

Nära Guds rike.

Mark. 12: 34.

Det var en skriftlärde, uppenbartingen en af de mera uppriktiga, som inledde ett samtal med Jesus. Den framställda frågan var af den allra största betydelse. Hvilket som var det främsta budet i lagen, var en fråga, som mycket sysselsatte honom och hans suntida. Han vände sig till Jesus för att få höra hans tanke om saken. Till svar citerade Jesus ett ställe ur gamla testamentet. Den skriftlärde gaf sitt hjärtliga erkännande åt Jesu ord, och tillade att det, att älska Gud över allt och sin nästa såsom sig själv var för mer än alla offer. Om Jesus hebre det då, att han, som insag att den skriftlärde svarat förståndigt, sade till ho-

nom: "Du är icke långt ifrån Guds rike."

Hvilken verkan Jesu svar hade på den skriftlärde, omtalar icke evangelisten. Men säkert är att det måtte ha varit tankeväckande. Det uppenbarade för honom, att han, som sannolikt dittills trott sig vara en mönstermedlem i Guds rike, alls icke tillhörde detta rike. Andra mänskor trodde otvifvelaktigt om honom alldeles som han själf. Men inför Herren häller icke, hvad man själf eller andra mänskor tänka om enom. Man kan bedraga sig själf och andra. Herren kan man icke bedraga. Han är hjärterannsakaren. Han känner hvar och en i grund. Även om hans domslut går i rak strid mot allt, hvad som för ögonen synes, så är det dock rätt. Huru förkrossande för den skriftlärde måtte icke Jesu ord hafta varit! Nära Guds rike, men ännu icke i Guds rike! Mannen hade invaggat sig i ett falskt hopp; sannolikt den vanliga fariseiska egenräffärdigheten. Endast Jesus kunde blotta hans verkliga ställning. Huru lyckligt för honom att han sammanträffade med Jesus, om han sedan blott tog Jesu ord till hjärtat och inträdde i Guds rike.

Hvilken himmelsvid skillnad det är mellan att vara i Guds rike eller endast nära detsamma! Väl är det bättre att vara nära Guds rike än att vara långt ifrån det. Det förra gifver vid handen, att man har någon omsorg om sitt högre väl, då det senare synes antyda brist på sådan omsorg. Men icke bör man gifta sig tillfreds med vissheten, att man är nära Guds rike. Den rike ynglingen var och så nära Guds rike att blott ett fattades honom: kärleken till det jordiska, eller girigheten, var han icke villig att försaka. Och när han gjordes uppmärksam på sitt verkliga tillstånd, så var han icke beredd att taga det afgörande steget. I alla tider har denne haft många likar.

Jesu ord: "du är icke långt från Guds rike" är ett allvarligt

själfpröfningens ord. Det borde förstå en hvar, som ömmar för sitt eviga väl, att grundligen pröfva sig själf. Men härvid gäller det att läta Guds ord blotta hela ens inre mänska. Finner man, att man står på samma ståndpunkt som den skriftlärde, så må man ock låta Herren visa, hvad det är som fattas och i hjärtats upprighthet gifva honom rätt samt genom hans råd göra hans vilja. Hvad helst det än må vara, som står i vägen, bör undanrödjas, vare sig det är egenräfftfärdighet, givighet, världskärlek eller annan skötesynd. Herren bjuder att allt mäste försakas. Han ensam vill hafva hela hjärtat och dess odelade kärlek. När ett sådant förhållande inträder, då är man i Guds rike. Min läsare, är du i Guds rike, eller är du blott nära eller kanske långt ifrån det-samma?

N.

Några ord om sjukbesök.

Jesus skall säga på den sista stora dagen: Jag var sjuk och I besökten mig — hvad I hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I gjort mig.

Hvem skall göra sjukbesök?

Alla kristna, alla som på den sista dagen vilja erkännas som Jesu egna. Till dem som icke gjort det skall han säga: Jag kände eder aldrig, gän ifrån mig, I ogörningsmän.

För en pastor är det en väsentlig del af hans ämbetsplikt.

Värt folk väntar sådana besök. Jag förlorade en gång en församlingsmedlem därför att jag ej besökte henne under en sjukdom. Att jag själf var oförmögen att stiga ur sängen, tog hon ej reda på. Skada ock, att en del af vårt folk i sådant fall väntar allvetenhet af sin pastor. Vår Frälsare är aldrig orättvis och fordrar aldrig det omöjliga. Men några ursäkter duga ej heller inför honom. En pastor får ej vänta på formlig kallelse om han på annat sätt fått kännedom om ett sjukdomsfall.

Ovillighet å den sjukes, hans anhörigas, hospitalmyndigheters eller läkares sida duger icke ens som ursäkt. Sådan ovillighet kan nästan alltid öfvervinnas genom kärlek, tålmod, kristlig vishet och takt. Büchner bad en ovillig läkare noga undersöka en patient strax före och strax efter hans besök. När doktorn i sista fallet fann den sjukes till-

ständ *bättre*, blef B. sedan hjärtligt välkommen. Jag har mer än en gång af läkare blifvit ombedd att ofta besöka den sjuke. En tillade: "Jag betraktar er som en värderik medarbetare till den sjukes vederfående."

Andra ämbetsgöromål få ej hindra sjukbesök. I nödfall böra de ha företräde framför nästan hvarje annat.

Ursäkter i mängd, hinder inifrån och utifrån ej sällan till utseendet oöfverstigliga skola inställa sig såsom starka frestelser att försumma denna heliga kärleksplikt. Salig är den, som öfvervinner. Jesu blick på själens höga värde, Jesu Kristi kärlek brinnande i hjärtat skall hjälpa oss därtill.

Hafva vi således kommit åstad och äro på väg till den sjuke, så blir den allvarliga frågan denna: Hur skall jag nu kunna åstadkomma något verkligt godt med mitt besök? Det första villkoret är att äga eller vinna den sjukes *förtroende*. Utan detta kan föga göras. Men äges det redan så är saken enkel nog. Han behöfver blott därtill ett hjärta som verkligt ömmar för den sjukes *nöd* och besöket kan icke blifva fåfängt — kan ej sakna sin välsignelse. År man åter okänd för den sjuke och denne kanske därtill full af fördom mot lefvande kristendom i allmänhet, så är saken icke så enkel; men hopplös är den *icke*. Ett hjärtligt deltagande förstår och fornimmer den sjuke, äfven om krafterna äro så försvagade och sinnet så förvänt, att han förstår och fornimmer föga annat. Af sådant deltagande har den djupt eländige ett djupt behof och det är därför den nyckel som uppläster tillåsta hjärtedörrar. På väg till den sjuke må vi därför kläda oss i hjärtats barmhärtighet.

Om sättet att gå till väga har någon sagt, att den enda regel man kan gifva är att ingen regel ha. Vi få öfverlämna oss åt Kristi kärlek och Ande och de skola leda oss. Detta torde dock kunna sägas: den besökande bör tåligt och med lefvande sympati lyssna till den sjukes klagan, äfven om denna skulle i en kristens öra vara bitter och ogrundiktig — full af villfarelse. Det gör den sjuke godt att få riktigt utgjuta hvad som ligger honom på hjärtat. Det är nyttigt för den besökande att tåligt höra på till slnt. Han vet då i allmänhet, hvar han har sin patient,

och kan ställa sig på hans ståndpunkt och kan sedan tala och undervisa och tillrättavisa med den sjukes egen synpunkt för ögonen och därför så, att han blir *förstådd* och så att hans undervisning blir öfvertygande. Tålmod och ömhet måste paras med lefvande nit om själens frälsning. Den som fattas visdom, bedje Gud därom.

G. A. A.

Förespråkaren.

Den för ej länge sedan heungåne franske missionären Coillard, som verkade i det inre Afrika vid Zambebefloden, berättade en gång följande:

"Det var i Lealey, hufvudstaden i Baraotschi. En afton ägde en domsförhandling rum. Rundt om sutto i en cirkel de domhavvande höfdingarna och förnämsta männen i stammen. Midt uti cirkeln sutto åklagare och åklagare. Utomkring bildade folkskarorna en vidare cirkel. Det var ett svårt fall. Den anklagade hade svårt förgripit sig på ett kungligt sändebud, i det han sönderrifvit den mantel, som sändebudet medfört till lagning, och därjämte bitit sändebudet i handen. Det var ett majestätsbrott. Domarens mörka blickar och folkskarans dystra tyxtnad bådade intet godt. Med många ord skildrade åklagaren tilldragelsen, och då han visade sin svårt sårade hand, fick han alla på sin sida. Den anklagade kunde af förskräckelse knappa past fä fram ett enda ord, och hans kringirrande, bönfallande blickar träffade blott hårda, obevekliga ansikten. Då ropade med hög, väldig stämma en af höfdingarna: 'Slå ned honom!' Redan lyftades klubborna till dödande slag — då sprang den olycklige upp. Dödsfruktan gaf honom åter kraft. Med djärfva hopp och språng satte han i väg öfver raderna af domare och åhörare. Han ville ila bort till konungens boning, och om han där lyckas få vidröra prinsessans klädnad, så är han räddad. Man anade genast hans afsikt, och allt tätare slöto sig de yttersta raderna af folk tillsammans, så att de bildade en ogenomtränglig mur. — Utvägen var spärrad för honom. Då fär han i sista ögonblicket syn på den s. k. 'fridsministern' alldelens i sin närhet. Eu sista förtviflad ansträngning — och såsom genom ett underverk ligger den arme vid hans fötter, och betäckt af hans vida mantel är han räddad och fri.

I samma ögonblick uppger hela den församlade folkmassan ett väldigt glädjerop: 'Han har kommit till fridsministern! Han är räddad!'

Han hade ej förmått uppnå prinsessan själv, men hennes minister, hennes ställföreträdare. Han hade funnit förespråkaren, försvararen.

Denna tilldragelse är en belysande bild af den härliga betydelsen af återlösningen. Och den belyser klart hvad Jesus är för en syndare, som tager sin tillflykt till honom."

"Och", tillägger missionär Collard, "jag fick en ny liflig påminnelse om huru jag i mig själv är en sådan förlorad, dödsdömd syndare, som måste darra inför Guds dom, och att jag endast och allenast genom att fly till Jesus och falla ned inför honom kunde räddas. Och Jesus rättfärdighets mantel måste beträcka mig. Helvetet rasar, men i himmelen är stor glädje, när segerbudskalet tonar: 'Han — hon — har funnit förespråkaren, försvararen! Han har funnit Jesus, han är räddad!'"

"Om någon syndar, så hafva vi'en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus." 1 Joh. 2: 1.

Den underbara tärningen.

Den preussiske konungen Fredrik Wilhelm I:s gemål har väl vetat, att ntebliven bönhörelse ofta är bönhörelse, och hon har därför fortfarit att bedja, äfven då ingen bönhörelse syntes till, och hoppats, där intet hopp var.

Den, som besökt konstkammaren i det kungliga palatset i Berlin och besett dess stora och små märkvärdigheter, har säkerligen icke blott stannat framför Fredrik den stores bild, hvilken är iklädd de kläder konungen begagnade i lifstiden, utan har ock säkerligen stannat framför "den underbara tärningen". Det är en tärning, gjord af gammalt ben, och man ser ingenting märkvärdigt därpå, om man ej får reda på dess underbara historia.

Konung Fredrik Wilhelm I, som var uppbragt öfver den dåliga disciplinen och de många subordinationssbroten inom militären, hade, för att grundligt kurera detta onda, besattt, att hvarje sådant brott skulle bestraffas med döden. Två grenadierer af konungens eget lifregemente hade kort därpå gjort sig skyldiga

till ett sådant brott och blefvo, såsom de första offren för den nya lagen, dömda att hängas. Då den fromma, gudfruktiga drottningen fick höra detta, inlade hon hos sin gemål de innerligaste förbörner för de eljest oförvitliga mannen; men förgäfves. Hon förynade sina förbörner flera gånger, men förgäfves. På morgonen af afrättningsdagen kastade hon sig till och med på knä inför konungen. Förbi hennes fönster går det sorgliga tåget, som fører de arma dödsdömda till afrättningsplatsen. Drottningen har således icke blifvit bönhörd, hvarken af sin make eller af sin Gud, till hvilken hon ock ropat dag och natt.

Jo, hon är bönhörd. Ty då konungen en god timme senare hastigt inträder i hennes rum och finner henne ännu på knä, utropar han:

"Jag kunde väl tro, att jag skulle finna dig så här, och däraf kommer det sjunde ögat."

Därpå berättade han följande: Drottningens bön hade gått honom till hjärtat, och han tänkte på huru han åtminstone tili en del skulle villfara den. De båda grenadiererna blefvo genom fältprästen beredda till döden, stafven bröts öfver dem efter förynat upplösning af domen, och de fördes till afrättsplatsen. Där, sedan deras sista stund redan tycktes vara inne, förkunnades dem i konungens namn, att en af dem skall få pardon. De måste kasta lott om hvem som skulle dö och hvem som skulle få lefva. Då kastar den förste med darrande hand tärningen på trumman och — får upp sex ögon. Förtviflad vill den andre icke kasta, begär blott att hastigt blifva förlösad från dödsängesten och bönpoller därom; men han måste kasta, enligt den kungliga befallningen. Det vorre ju dessutom möjligt, att äfven han singe upp sex ögon. Men hvad händer? Då tärningen faller ur hans hand, springer den sönder i två stycken, och där ligga sju ögon på trumman. Den siste påstår sig nu hafva vunnit; den förste vill ej låta kastet med den söndersprungna tärningen gälla; officeren, som för exekutionskommenderingen, är själf rädlös och låter därför ej utföra domen, utan skyndar till konungen för att af honom utbedja sig förhållningsorder, och — konungen, underbart gripen genom detta meddelande, benådar båda, men tillägger:

"Tärningen har drottningen bedit itu,"
Sk. Miss. Tidn.

Nädeförakt.

Matt. 11: 20—24.

Det är klart, att innan en mänsklig kan förakta Guds nåd, näden måste ha blifvit henne tillbjuden. Och detta framgår äfven af Matt. 11: 20, där det heter: "Sedan begynte han förevita de städer, i hvilka hans flesta krafter blifvit gjorda." I städerna Korasin, Betsaida och Kapernaum hade Jesus med egen mun förkunnat lifvets ord och äfven gjort många kraftiga gärningar. Dessa städer kunde ej säga: "Ack, Herre, vi ha ingenting vetat om dig eller din lära," ty de voro platser "i hvilka hans flesta krafter hade blifvit gjorda."

Men dessa äro ju icke enastående exempel uppå mänskors förakt för Kristi evangelium. Hvilka väldiga krafter äro ej verksamma inom Kristi kyrka för att bringa mänskor under Kristi lydnad? Nog kan man väl se, om man annars vill se, att Kristus icke sparar sina krafter och detta midt ibland oss. Hur är det då ibland oss. En tid i hvilken så mycket predikas. Äro alla dessa, som äro föremål för Kristi omvärdnad, honom tillgifna? Hur är det med det folk, som får skördta mycken välsignelse af Herren, är det ett mycket ödmjukt folk, eller är det fullt af öfvermod och högnod, visar det förakt för sin Gud? Och hur är det med den enskilde i detta afseende? Huru många svenskar finnas ej, som blifvit uppsöstrade i kristliga hem men nu ställa sig utom all kristlig verksamhet? Och icke blott detta, att de visa denna fräcka försunlighet, pämunner man dem om denna synd, börja de häda allt hvad kristendom heter. Och äfven om de alla icke äro fräcka nog att öppet uttala detta i deras hjärta inneboende förakt, visar likväl deras lif och handling detta sinne hos dem, då de — fastän kanske församlingsmedlemmar — aldrig bevista gudstjänsten. Nädeföraket visar sig hos dem, hvilka varit föremål för Guds nåd, och på de trakter, där näden varit kraftigt verksam, och sålunda gäller Jesu "ve"-rop icke blott Korasin, Betsaida och Kapernaum, utan äfven många bland vårt eget folk. Herren väcke alla nädesföraktare till besinning.

Låtom oss se något närmare på själfva nädeföraket. Denna synd består icke däri, att mänsklor ej vilja åtnjuta timlig välgång, som ju i och för sig är en stor Guds nåd, d. v.

s. att Herren läter sin sol uppgå öfver onda och goda och läter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga, utan det är den nåd, Gud i Kristus erbjuder, de förakta. Man vill ej "ändra sitt sinne", utan lefva ett lif i synden, följa sina egha drifter, "lefva som man vill", men likväl vilja de allra flesta — "dö saligt."

Innevånarne i de städer, hvilka Jesus förevitade, brydde sig alls intet om de förmaningens ord, som blefvo predikade för dem. De ville ej göra bättring, utan fortsatte att synda och sjönko allt djupare i synd och last, förhårdande sina hjärtan, till dess de blefvo sämre än hedningar. Kristus sade till dem: "Om i Tyrus och Sidon de krafter blifvit gjorda, som hafva blifvit gjorda i eder, skulle de länge sedan hafva gjort bättring i sæk och aska." O, huru hemskt, att människor kuuna falla i sådan obofårdighet, sådant nädeförakt. Kaperناum, som varit så upphöjdt, blifvit sämre än det syndiga Sodom, som står i häfderna sasom ett varnande exempel på, huru djupt människor kuuna falla. Men så kan det gå, och så går det ofta. Människor förundra sig ofta öfver kristligt uppmostrade personer, hvilka de finna vara raare och fräckare än hedningar. Sådana, som lefva eti det allra gräsligaste lif; i hemmen äro de tyrranner mot hustru och barn; för si-na grannar äro de en fasa, och för samhället en börsa. Icke nog med att de ruinera sig självta till både kropp och själ, utan söka äfven förleda och förstöra så många andra som möjligt. Och det mest förunderliga är, att de icke äro okunniga om Guds vilja och sanning, ty utgångna från kristliga hem, där de på det ömmaste omhuldades af kristliga föräldrar och kanske äfven af troende syskon, fingo de en kristlig uppmostran. Men af ett kristligt sinne och ett helgadt lif finnes intet spår. Hvad är orsaken? Ja, hvad betyda dessa tecken, som visa, att människor lefva eti lif i synden, annat än nädeförakt, att de ej vilja låta Jesu ord bestraffa sig.

Människor visa nädeförakt, då de öfvergifva att läsa Guds ord i hemmet samt att bedja. I Guds ord och i bönen ligger en kraft mot synden och frestelserna i världen, en kraft utan hvilken vi "taga skada till vår själ." Hör du, käre läsare, har du öfvergifvit "Böckernas bok", din bibel? Du kanske ej menar att öfvergifva din Gud och Frälsare, men lä-

ter du denna slapphet tilltaga, så att du försummar att läsa Guds ord och bedja, är du snart borta ifrån Herren. Gif akt.

En annan form af nädeförakt i vår tid är gudstjänsten. Hvad kan det väl betyda, då människor helt staunna borta från gudstjänsten? Ja, fråga dig själf, du som sällan eller aldrig är synlig i kyrkan vid gudstjänsten? Du vill ej göra bättring, ej "ändra ditt sinne", där har du orsaken. Vi vilja ej säga, att alla, som besöka gudstjänsten äro Guds sanna barn, men ett är dock säkert, att den, som aldrig eller sällan har behof af att fira "Herrens sköna gudstjänst", icke står i ett rätt förhållande till Gud, utan ådagalägger det nädeförakt, öfver hvilket Jesus utropar sitt "ve."

Vidare spåras detta nädeförakt, där laster, hemliga och uppenbara synder tilltaga. O, du stackars drin-kare, som mot ett bättre vetande fördärvar både kropp och själ. Du ligger bunden af Satan, fastän du vet, att Kristus med sitt blod köpt dig frihet. Säg dryckenskapen, som blifvit din tyrann, farväl, och fly till Kristus, som står gråtande öfver ditt förakt, din obofårdighet, och kallar dig till sig. Du vet, att han förmår att försätta dig i frihet.

Svåra äro följderna, nädeföraktet medför. Meningslösa och tomma äro ej den kärleksfulle "Frälsarens "ve"-rop öfver nädeföraktarne. Det heliga allvar, som lagt sig öfver hans anuars så milda drag, visar heligheten och allvaret hos den, som talar. Men på samma gång är det med den djupaste smärta, han nödgar utropa sitt "ve" öfver syndaren, tv "han vill ingen syndares död, utan att han sig omvänder och lefver."

Syndamåttet är rågadt. Förgäves har Frälsaren nedlagt "sina flesta krafter" i dessa städer, och midt under det han höjdt sitt varnande rop, hafva styggelserna vuxit öfver murarna. Nåden har varit stor, men denna föraktad skall vända sig i dom, hvilken blir svårare ju större nåden varit, ty "hvad människan sår, skall hon och uppskära." "Af den, hvilken mycket är gifvet, skall ock mycket varda nkräfadt." "De skola få eftersom de handlat hafva medan de lefde."

"Se, nu är salighetens dag för han-den, nu klappar Jesus på ditt hjärtas dörr."

Säg, har han ej, den gode, trogne Anden, stätt där och klappat många gånger förr?

O, må han komma in och gifva dig det lif, den salighet han för med sig."

Olivebladel.

Äro dina barn döpta?

Samvetskval drabba föräldrar, som försumma att göra sina barn delak-tiga af den nåd, Kristus åt dem för-värsvat.

Härom vore mycket att säga och ur erfarenheten kunde många exem-pel framdragas därpå, men följande torde vara nog för att belysa det hela.

Ett par föräldrar hade ett enda barn, en son. Gång efter annan hade man nog tänkt uppå, att man skulle hafva det döpt, men det blef upp-skjutet den ena gången efter den andra. Aren gingo och så började man inse, att det var nu för sent att såsom barn frambära det till Herren i det heliga dopet. Man fick nu lof att vänta till dess, att man kunde undervisa det om kristendomens san-ningar o. s. v. Den lille gossen hade nu fyllt sina tolf år, och man tänkte nu allvarligt på att något borde göras för barneis andliga väl. Men nu kom oförmodadt ett hinder i vägen. Gossen blef hastigt sjuk och dog. Föräldrarna kände djupt förlusten af deras enda barn, men det var icke detta, som gaf dem den djupaste sor-gen, nej, det var deras försummelse i att ej hafva framburit det till honom, som säger: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hörer himmelriket till." Man sökte att trösta de sör-jande föräldrarna, såsom vanligt är i sådana fall, öfver förlusten af de-ras enda barn, men fick till svar: "Förlusten känna vi nog, men det är icke vår förlust, som smärtar oss djupast, nej, det är barnets förlust af Guds rike, som Jesus förvärvat åt det, men som vi afhöollo därifrån."

När samvetet vaknar, så är det icke nog med, att man får se, huru man försummat Guds nåd för sin egen del, utan då framställer sig äf-ven den Guds nåd, man försummat för andras räkning, och i synnerhet om man varit försunlig i att värda sina barns andliga väl.

Lika litet som det lyckades Kain att muta sitt samvete med den frå-gan: "skall jag taga vara på min broder?" lika litet skall det lyckas

för försunliga föräldrar att muta sitt samvete med den frågan: "Skall jag taga vara på mina barn?" Det hjälper då icke, att man gjort sitt bästa för deras lekamliga väl, nej, man får då inse, att man försummat det nödvändigaste, och att den timliga förlusten är intet emot förlusten af Guds rike.

Fritänkarens dotter.

Att gudsförnekelsen icke kan gifva dess anhängare någon tröst eller visshet emot döden, är följande ett talande exempel.

Överste Allen från Vermont var en afgjord deist och utgivare af flera skrifter mot den *kristna* religionen. Vid ett tillfälle, då han var sysselsatt med uppläsandet för en vän af några argumenter emot kristendomen, fick han oförmodadt bud, att hans enda dotter låg för döden. Hans hustru, som var död, hade sökt att uppfosta dottern till en kristen. Då fadern nu stod vid sin dotters dödssäng, sade hon: "Fader, jag skall snart dö; mitt hjärta är oroligt, och jag vet icke hvad jag skall tro; skall jag tro hvad pappa har lärt mig, eller skall jag tro, hvad mamma lärde mig?" Frågan gjorde ett pinsamt intryck på fadern. Med oro och bekymmer såg han en stund på sin döende dotter. Slutligen sade han lungt och med en förunderlig ömhet: "Mitt kära barn, tro hvad mamma lärde dig."

Låt den, som läser detta, döma, huruvida fritänkaren, eller den, som tror på kristendomens sanningar, är den bästa ledaren igenom detta livets svårigheter, eller hvem som är den bästa vännen, när döden nalkas. Kristendomen gifver det fröjdfulla hoppet om ett *evigt liv*, då kristusförnekaren har intet annat att bjuda än den dystra afskyvärda *tillintetgörelsen*.

Den som affaller från kristendomen faller djupt. De hedniska förälderna trodde på njutning och sällhet för de käcka hjältar, som föllo i striden, och på Hels boningar för de fega och onda, men vår tids fritänkare, som fallit bort från kristendomen, tro blott på — nihilism! Alltså värre än en hedning.

Milda tankar.

När milda tankar uppstiga i hjärn-
fat, kväf dem ej med en otidig blyg-
sel! Du behöver icke blygas därför,

att du tänker mildt. Tänk i stället mera åt samma håll! Tänk på dig själf, när du var ett barn och tänk på barnen omkring dig. Tänk icke uteslutande på deras kläder och deras mat, utan tänk jämvälv därpå, att barnen hafva själar, som behöfva vård och näring af kärlek och böن. Hvad båta mat och kläder, om barnen blifva onda människor; äro icke ofta stora brottslingar väl klädda och väl födda? Nej, tänk på barnen såsom evighetsvarelser. De skola intaga våra platser, långt förr än vi tro, i hemmen, i kyrkorna, i livet omkring oss. Tänk på barnen, kom i söndagsskolorna, se dem, tala med dem! När du var liten, tyckte du så mycket om, när en äldre person uppmärksammade dig. Så obetydlig uppmärksamheten var, den går aldrig ur ditt minne.

De äro ej många ibland oss, som tänka på barnens själar. Lärareplatserna i våra söndagsskolor stå ofta tommia. Ganska få vilja göra någon uppoftning af tid eller bekvämlighet för barnens själar. Man har ingen tid att älska barnen. Sådan är sedan, att mången fader och moder frågar litet efter, om de föda upp en ulf eller ett lamm, blott där finnes mat och kläder.

När du någon gång tänker milda tankar, tänk på barnen och tänk på dem, så att du hjälper dem!

Den bästa rekommendationen.

Följande berättas om en ung man, som för flera år sedan inträdde i en butik i New York för att söka anställning som bokhållare. Inne på kontoret erhöll han det svaret, att man icke behöfde honom.

"Men", sade han, "jag har den bästa af alla rekommendationer, hvilken är från en högt aktad person". Han började genomsöka sin kappsäck för att finna rekommendationsbrevet, då en bok rullade ned på golfvet.

"Hvad är det för bok?" frågade köpmannen i skarp ton.

"Det är bibeln", blef svaret.

"Och hvad ämnar ni göra med den boken i New York?"

Den oförsagde unge mannen såg köpmannen lugnt i ansiktet och sade:

"Jag lofvade min moder att läsa i den hvarje dag, och jag ämnar alltid göra det."

Då den rike affärsmannen hörde

detta, sade han, att där fanns plats för honom. Denna plats fick den unge mannen behålla, och han blef slutligen delägare i affären, allt på grund af trohet mot det löfte han en gång gifvit sin moder, nämligen att läsa bibeln. — Var trogen mot Guds ord. —

Amerikas episkopalkyrka.

Episkopalkyrkan i Amerika, som efter sin skilsnässa från den anglikanska kyrkan varit mycket tålig i sitt förhållande till irrlärliga präster, har nu ändtligen beslutat sig för att hålla räfst med en af sina tjänare, nämligen dr Crapsey, kyrkoherde i Andreas-kyrkan i Rochester, N. Y. Denna djärvå frimodiga präst hade nämligen under flera år oantastadt förnekat bibelns inspiration, Jesu öfvernaturliga födelse och gudom, hans uppståndelse och himmelsfärd o. s. v. Helt nyligen hade han inför en församling socialister utropat: "Kristendomen är bankrott. Det är förbi med den kristna kyrkan!" Naturligtvis väckte detta starkt jubel och allmänt bifall i denna församling. Han gick ständigt längre och längre i sin vantro och irrlärlighet, i synnerhet i sin bok: "Religion och politik". Dr Crapseys biskop, dr Potter, anklagade honom till slut för att ha brutit så väl mot "Apostolicum", som mot Nicänum. Men härigenom blef naturligtvis dr Crapsey en martyr för tankefriheten i den indifferenta världens ögon. Den sekulära pressen skyndade till hans hjälp. En del professorer, jurister och präster gjorde detsamma. Till och med flera episkopala kyrkotidningar togo den anklagades parti: "Ingen brydde sig nu för tiden om de trosbekännelser, som författats under intoleransens och okunnighetens tidsålder." Under det undersökningen pågick, hade saken vuxit betydligt, och framstående advokater och teologer äfven från andra delar af Amerika togo parti för eller emot.

Emellertid blef dr Crapsey dömd för irrlärlighet och förklarad ovärdig att längre innehå prästämbetet i den episkopala kyrkan. Icke mindre än två tredjedelar af stiftets präster och deputerade ställde sig på biskopens sida. Bland prästerna i denna trakt har dr Crapsey emellertid tyvärr många meningfränder. Men efter det som nu inträffat, kommer en ny uppgörelse att blifva oundviklig, då en del af de katolskt sinnade högkyrkliga inom episkopalkyrkan snarare tolererar den rationalistiska teologien, än en evangelisk majoritet.

Den sanna lyckan är funnen endast därigenom att vi lefva i fullkomlig harmoni med Gud. Våra lif måste *tonas upp* i samklang eller harmoni med hans lif. Det innebär ett fullkomligt öfverlämnande af sig "själf" åt Guds vilja, en fullkomlig lydnad för hans bud.

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgives den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör:

Pastor N. J. W. NELSON,
823 East 5th St.,

MOSCOW, - - - IDAHO

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige.....65 "

Erlägges icke prenumerationaftiften inom 3 månader efter förfallotiden, så begäres 75 cents.

Columbia.

VOL. VII. NO. 10.
October 15, 1906.

Published monthly by
Augustana Book Con-
cern, Rock Island, Ill.

Price.
50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class
mail matter.

OBSERVERAI

A den å tidningen eller omslaget fastklistrade adresslappen angivs, till hvilken tld tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör föryas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,
911 Stewart st., Seattle, Wash.
Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.
Pastor C. J. Renhard, kassör,
150 N. 19th st., Portland, Ore.

I en i förra numret införd korrespondens påstod författaren, att de troende kristna inom våra församlingar öfvergå till andra samfund på grund af vissa föregifna oegentligheter. Om hans åsikt vore korrekt, så vore det i sanning högst beklagligt. Men med en viss biblisk personlighet fråga vi: Förhåller sig saken ock så? Att en och annan medlem af våra församlingar nu och då skuddar den lutherska kyrkans stoft af sina fötter och springer sekterna i armarna, är ej lönt att förneka. Men att dessa skulle vara af de befästade bibeltroende kristna, se, det återstår att bevisa. Så långt vår egen erfarenhet sträcker sig, har intet enda sådant fall inträffat. Och vi tro oss ha i det närmaste lika omfattande erfarenhet som ifrågavarande person. Hvilka äro då de, som någon gång blifva öf-

verlöpare? Jo, det är de ytliga, obefästade själär, hvilka det nya klar i öronen. Den stadiga maten kunna de icke fördraga. Den hälsosamma läran ställer för stora fordringar på dem. De åtra det, som är mera "förfnuftigt", lätt och lustigt. Vår sköna gudstjänstordning med sin oförlikneliga liturgi och predikan af ett helt Guds ord — allt är för torrt, stelt och ceremoniöst. Nej, där man ingen liturgi har och där predikan är fullproppad med allehanda skräfretande berättelser eller den lutherska kyrkan tages till text och ämne för en fördömande barang — där är det så lifligt och härligt, så man står redan vid himmelen port! Och ett sådant byte skulle våra troende, befästade kristna göra. Åh nej, visst icke. Tvärtom visar det sig, att de ibland sekterna, som hafva djupare kristligt allvar, rausaka Guds ord och låta detsamma gälla för mer än deras eget förfuft, dessa ansluta sig till var lutherska kyrka. Vi tro, att vår korrespondent och hans liktänkande behöfva att grundligt revidera sina åsikter.

* * *

Då vi i förra numret berättade om det nyligen hållna konferensmötet, försummade vi att omtala en tilldragelse i sammanhang därmed. På söndagen den 2 sept. omedelbart efter kyrkoinvigningen begäfvo sig de flesta pastorerna till den gamla älsklighe hedersmannen dr A. W. Williamson, som haft sitt hem hos släkttingar i Portland. Vi mottogos på det hjärtligaste af den äldriga vörnadsvärde sjuklingen. Frikostig som alltid, undfågnade han oss med utsökt goda pären. Pastor Jesperson talade å allas vägnar deltagandets ord. I sitt svar uttryckte dr Williamson sin innerliga tacksamhet för detta bevis på vänskap och tillgivnenhet och antydde därjämte, att han icke visste med sig något, som gjorde honom förtjänt däraf. Dr Anderson läste ur Guds ord och i bön anbefallde alla och särskilt den sjukne i Guds trofastas beskydd. Det var ett kärt och minnesvärdt besök. Nu är den ädle mannen ej mer. Herrn kallade honom till sig måndagen den 1 dennes. Hans lif var ett lif i oegennyttig tjänande kärlek. Hvile han i frid och lefve hans minne ibland oss!

* * *

Synodens referat, som nyligen utkommit från trycket, är ett ytterst

intressant häfte på 352 sidor. Det gifver en åskådlig öfverblick öfver synodens vidsträckta och mängsidiga verksamhet. Den, som har något som helst intresse för Guds rikes sak, kan ej annat än med stor tacksamhet till God för den framgång han täckts förläna vår synods verksamhet genomörgna referatet. Oss synes att hvarje medlem inom samfundet skulle rent af sätta en ära uti att äga ett exemplar. Genomläsandet af referatet ger uppslag till många tankar och reflexioner. I synnerhet är detta förhållandet med de till utseendet annars så torra statistiska uppgifterna. Vi skola denna gång inskränka oss väsentligen till dem.

Synoden består nu af 1,030 församlingar. Kyrkornas antal är 889 och prästboställenas 418. Pastorer纳斯 antal är 558. Saledes är 111 församlingar och 140 pastorer husvilla! Kommunikantalet är 148,323 och hela medlemsantalet 236,882. Under det flydda året ökades kommunikanternas antal med ej fullt 4 procent. Kyrkoegendomsvärdet uppskattas till \$6,613.156.96, hvarå hvilas en skuld af \$745,398.49. Båda dessa belopp ökades under året med respektive 7 5-6 procent och 5 procent. Skol- och välgörenhets-egendom värderas till \$1,512,373 och skulden därå är \$273,915. Sammanlagda värdet af all egendom är således \$8,125,529.96 och all skuld beföljer sig till \$1,019,313.49. Hvarje kommunikants del i egendomen är \$54.78 och i skulden \$6.87. Om all synodens egendom såldes och alla skulder betaltes, så linge hvarje kommunikant \$17.91 af nettobehållningen! New York-konferensen är riktigast försedd med skulder, ty dess skuld är i det närmaste lika stor som alla de andra konferensernas till-sammantagna. Blott 63 af den konferensens församlingar äro skuldfria; de öfriga 116 hafva att dragas med en skuld på öfver \$350,000.

Läroverkens antal uppgifves vara 6, men är i självfa verket 8, ty statistikern har glömt att medräkna Minnesota College i Minneapolis och Trinity College i Texas. Elevernas antal var förlidet är 2,411 oberäknadt dem, som studerade vid Minnesota College. Barmhärtighetsinrättningarnas antal är 16, fördelade som följer: 7 barnhem, 3 hospital, 2 hjälpkassor, 2 diakonissanstalter, 1 immigranthem och 1 ålderdomshem. Synodens förlagsexpedition i Rock

Island bör ej förgäts. Den bedrifver en verkligen storartad verksamhet, som måste blifva till en obräknlig välsignelse. Omsättningen belöper sig till mer än \$100,000 om året. Nettovinsten tillfaller det gemensamma läroverket. Således på samma gång man bereder sig själf nytta genom att understödja denna verksamhet tjänar man också samfundets främsta läroanstalt.

Latom oss se litet på bidragen till vår kyrkliga verksamhets bedrifvande under året 1905. Utgifterna för alla ändamål går löst på en slutsumma på \$1,464,345.54, nära 10 procent mer än föregående år. Huru mycket hvarje konferens bidragit per kommunikant till alla ändamål och till samfunds ändamål visar följande:

	ALLA ÄNDAMÅL	SYN. O. KONF.
Ill.-konf.	\$10.14	\$1.04
Minn.- "	8.39	.99
Iowa- "	10.26	1.50
Kan.- "	9.79	1.86
N. Y.- "	10.35	.82
Nebr.- "	12.77	2.61
Colum. "	13.94	.86
Calif. "	18.83	.64

Som synes, står den "mäktiga" Minnesota-konferensen efter alla de öfriga i fråga om bidrag till kyrkliga ändamål. I vår enfald tycka vi, att den konferensen borde tala mindre och göra mer!

Till skolverksamheten, hemmissionen (synodens och konferensens) och hednamissionen bidrogo konferenserna förlidet är med följande belopp per kommunikant:

	LÄRO- VERK.	HEM- MISS.	HED- MISS.
Illinois-konf.	\$.32	\$.26	\$.08
Minn.- "	.33	.35	.06
Iowa- "	.26	.44	.25
Kans.- "	.61	.57	.07
N. Y.- "	.24	.26	.03
Nebr.- "	.81	.67	.23
Colum. "	.09	.51	.10
Calif. "	.00	.32	.06

Def. torde kanske böra anmärkas, att i den första kolumnen angifves bidraget till både Augustana College och konferensskolan för de konferenser, som ha eget läroverk.

För andra verksamhetsgrenar ha vi icke räknat ut hvad bidragen voro konferensvis, men öfverhufvud taget inom synoden inkom, per kommunikant, för *synodens kassa* 1.3-1 cent; för *understödskassan* 1-5 cent; och för *Church Extension Society* också 1-5 cent. För understödskassan var det en härsman mer än för Church Extension Society.

När man betraktar de stora slutsummorna för synod och konferenser, så förvanas man smärt öfver huru sådana aktningsvärdä resultat kunnat uppnås. Men stannar man och ser på, huru ytterst litet, som kommit vissa betydelsefulla inrättningar till del, så häpnar man öfver det förhållandet!

Till sist vilja vi presentera en och annan af de större församlingarna inom olika konferenser tillika med det belopp, som hvardera har bidragit med per kommunikant till alla kyrkliga ändamål inom församlingen, konferensen och synoden i en summa. Somliga af dessa församlingar torde vara de rikaste på samma gång som de äro de största. Så här ser vår lilla lista ut:

San Francisco	\$37.64
Portland, Ore.	18.37
Seattle	16.48
Immanuel, Omaha	10.00
1:sta, St Paul	9.85
Moline	9.08
Stanton	8.25
Immanuel, Chicago	7.88
Jamestown	7.51
1:sta, Rockford	6.57
Lindsborg	6.19
Galesburg	5.68
Vasa	5.47
Aug., Minneapolis	5.00
Paxton	4.87
Andover, Ill.	4.34
Chisago Lake	3.86

Inför en sådan lista göra reflektionerna sig självfa. Men det finnes väl och en del männskor, som sakna förmågan att reflektera! Och om de ha den, så vilja de väl icke bruka den, af fruktan för att det skulle ha den menliga följen att man måste släppa junker dollar ut till verksamhet för Guds rikes sak.

Vi vilja blot framställa en anspråkslös fråga: Vore det icke rätt och tillbörligt att församlingar, som utgöra välbürgna samhällen, uppfordrades att kraftigare bistå sina fattiga kämpande systerförsamlingar på utkanterna? En annan fråga: Är det rätt, att nybildade församlingar på missionsfälten redan första året efter sin stiftelse sättas på restlängd för skol- och andra afgifter? Borde man icke gifva dem en smula andrum, säg tre eller fem år?

Som sagdt, synodens referat är mycket intressant. Det innehåller bra mycket mera än vi här ha hunnit beröra. Bäst är att anskaffa sig ett exemplar och anställa undersökning och se efter, om jag icke räknat galet och således målat en vrängbild!

* * *

Hjärtligt tack till dem, som i september betalt sin prenumeration, vare sig gammal eller ny! Ånnu är det många, som vi vänta höra ifrån! Vi hoppas ingen vill sluta detta år med skuld till COLUMBIA.

Kyrkliga nyheter.

Söndagen den 19 augusti konfirmerades årets nattvardsungdom, till antalet 20, i den ev. luth. församlingen i Marshfield, Ore. Stundien var högtidlig och lärorik. Dessa ungdomar ådagalade på ett tillfredsställande sätt, att de ägde kännedom om förmånerna och skyldigheterna i Kristi rike. Att af hjärtat tro till rätfärdighet och med munnen bekänna sig vara frälst, är att förklara världen krig. Men Herren går för oss med segerns baner. Vid undervisningen såväl som vid sjäfva konfirmationsakten användes engelska språket.

Klassmedlemmarnas namn är:
 Edna Johanna Asplund,
 Edith Maria Selander,
 Ida Josefina Holm,
 Hanna Adelia Sandquist,
 Hilda Anderson,
 Selma Hanuh Holm,
 Anna Sofia Höglund,
 Lovisa Rosalin Myren,
 Clara Elisabeth Myren,
 Edith Amalia Gulovson,
 Esther Josefina Johnson,
 Elin Adeli Ögren,
 Maria Emilia Lund,
 Karl Wilhelm Erikson,
 Josef Jakobson,
 Johan Walter Asplund,
 Karl Wilhelm Johnson,
 Victor Landström,
 Victor Hugo Staus,
 Karl August Beck.

* * *

Moscow-pastoratet. I början af förleden månad hade vi glädjen få ett besök af pastor Alfred Nelson, reseonibud för synodens förlagsexpedition i Rock Island. Söndagen den 9 sept. predikade han i både Moscow och Troy. På den sistnämnda platsen predikade han ock på måndagsbåda församlingarna talade han likvallen. Till kvinnoföreningarna i Moscow. Så mycket tiden medgaf besöktes hemmen i våra tidningars intresse och åtskilliga nya prenumeranter erhölls å *Augustana* och *Ungdomsrönnen*. Många flera borde läsa nämnda tidningar. Hoppas de må komma så småningom. Att flitigt läsa samfundets tidningar förlorar ingen på, utan tvärtom. Några böcker sålles även. Vi tacka

hjärtligt för det kära besöket och säga: Välkommen igen.

Den 22 sept. organiserades konfirmationsklass i Moscow. Nio barn inskrevs. Några fler torde ännu förena sig med klassen.

* * *

Från Portland. Till den nybildade Augustana-församlingens stora glädje har pastor Carl A. Tolin i Cadillac, Mich., antagit kallelsen hit. Han har lovat vara här och hålla sin inträdespredikan första söndagen i adventet. Denna förstärkning till Portland-distriket är ganska behöflig och välkomnen, och den lilla församlingen har nog framtid för sig. Herrs heliga nattvard firades den 9 sept., och då hade församlingen glädjen att intaga 2 nya medlemmar, därav 11 kommunikanter.

Augustana-församlingen har nu enhållit såsom gäfva från Immanuel-församlingen det lilla kapellet samt hörnlotten vid Stanton och Rodney gatorna. Detta gifver församlingen en ganska god början, då den redan har lott och samlingslokal skuldfria. Kapellet är dock redan för litet, och kyrkobyggnadsfrågan kommer snart att tränga sig fram.

Teol. stud. Richard Olson, som under sommarmånaderna betjänat Augustana-församlingen, har nu återvänt till skolan. Han har gjort ett godt sommararbete i det att han predikat och hållit församlingsskola och uppsökt vårt kringströdda folk. Den 14 sept. gaf församlingen honom en uppvaktning och skänkte honom \$55 i guld, sasom tacksamhetsgård och erkänsla för hans arbete.

Reformationsdagen den 31 oktober kommer en gemensam reformationsfest att hållas i Immanuel-församlingens kyrka, då alla lutherska församlingar i staden komma att vara representerade. Vi få då tal på olika språk och sånger af olika körer. Tanken är att en sådan fest skall hållas hvarje år om möjligt.

* * *

Från Astoria. Columbia-floden har i sommar kräft mer än vapligt många offer. Sextio fiskare hafva omkommit. Detta har kommit sig därav, att laxen har varit ymnigare vid flodens mynning i havet än längre upp.

Columbia-floden har också kräft tvenne offer från vår församling, nämligen John Häggbloom, en 7-årig gosse och son till kapten Häggbloom;

samt Alfred Gustafson, en ung man på 26 år.

Förliden vecka höll vår verksamma syförening sin andra auktion för året. Inkomsterna belöpte sig till öfver ett hundra dollars.

Ungdomsföreningen bereder sig på att mottaga "The Columbia Central Luther League", hvilken håller sitt konvent här den 16 och 17 okt.

Bland annat härför må också nämnas, att missionsvännerna hafva börjat mission i Astoria. Det var längesedan vi hade någon konkurrens på det svenska-kyrkliga området, och kunna de åstadkomma något verkligt godt bland våra landsmän här, så önska vi dem framgång där.

* * *

Från Chinook, Wash. Säsong bekant hafva vi kyrka och verksamhet här tillsammans med den norska synoden. För närvarande finnes där en norsk pastor på platsen, hvilken uppehåller verksamheten till allas belätenhet. Förlidea vecka var pastor Rydquist från Astoria här och höll gudstjänst. Vid samma tillfälle buros också tre barn af svenska föräldrar till dopet. Den sista söndagen i oktober firas här Herrs heliga nattvard, då pastor Rydquist har lovat att komma hit. Svenskarne i Chinook älska både sitt modersmål och sin kyrka och utbyta den icke för nägonting.

* * *

Från Tacoma. Med sommarens flykt hafva och de östernbor, som varet hos oss för några veckors rekreation, återvänt till sitt arbete och sin egen hemort. Pastor C. A. Wendell med fru och dotter Theolinda voro bland dessa gäster till denna våra högt beprisade Puget Sounds stränder invid jätteberget Mount Tacoma. Om denna sin resa och vistelse skrifver han bland annat följande:

It was my intention to write this letter many weeks ago, but who can write letters while the kingfisher fills the air and the duck mingles it with her weird call, and the seal adds his half-human, half-canine bark, and a thousand crabs creep and crawl among the pebbles, and vari-colored star fishes gleam from under the sea weeds, and the porpoise rolls and sighs on the distant waters? Who can write letters in such an environment?

But now the camping days are over and we are once more in town with nothing to attract our attention save

the prosaic rumble of street cars and the fathomless dust of Tacoma. In the midst of home and loved ones the old joy of human fellowship returns, overflows its boundaries, and carries the mind away to distant friends. Here then one may attempt to pen a long-delayed letter.

Let me see, should not a letter be dated? I forgot that. Let me turn to the calendar. July—August—Is it possible? Can it be that this is the 17th of August? It seems but a week since we arrived, and yet the calendar would have us believe it is nigh unto a month and a half! This indeed, is a kind of Rip Van Winkle experience. And yet it isn't that either, for you need only to shift your view point a trifle and measure the bygone weeks by the novel experiences you have had, and it seems a long, long time. As a matter of fact this is the way we all measure time, isn't it?

Well, then, once upon a time, long ago, we left Rockford. It was a beautiful Monday morning. The sky was clear and the heat of summer had not yet come on. A most refreshing rain had fallen all along the way between Rockford and St. Paul and the ride over the delightfully smooth road of the C. B. & Q. was a veritable pleasure trip. We reached St. Paul in the evening and stayed there until the next morning when we boarded the famous Oriental Limited of the Great Northern and set out for the "Land of the Setting Sun." A century ago such a trip would have been as delightful as a journey to the North Pole in our day and about as likely to be undertaken as a pleasure trip. But how conditions have changed! Now we enter an elegant parlor, sit down on easy, cushioned seats, sleep soundly at night in clean cozy beds, and are peacefully unconscious of the fact that we are being hurled toward our destination at the rate of sixty or seventy miles an hour. The Oriental Limited proved to be a delightful train, excellently furnished and manned by a crew of men who not only knew their business but devoted themselves entirely to the comfort of the passengers.

And what a journey that is between St. Paul and Seattle! Over the beautiful home-dotted farm lands of Minnesota, over the endless prairies of North Dakota, the

lonely wilderness of Montana with its sparse vegetation and its curious little huts — shacks, they call them out there — the first glimpse of the Rockies, far far away, the thrilling ascent as the train winds in and out like a mighty serpent, the dizzy heights of the Cascade range, the cautious descent, and the final announcement that Seattle is the next stop! It is a journey more thrilling than wearisome, and with the aid of the beautiful panorama and the charming little guide book published by the Great Northern it is a journey never to be forgotten.

In Seattle we were met by our own "home folks", who escorted us to the Internurban that took us to Tacoma. It was Thursday evening, and we had been on the way only two nights and two and one half days, yet during that time we had traveled a distance of 1,828 miles.

Tacoma is a busy city of nearly 90,000 inhabitants. It is situated on Puget Sound and is noted for its extensive industries and its shipping. During the summer months there is ordinarily no rain, and the streets become very dusty and quite hot. But there is nothing oppressive about the heat and one can easily get out of it by stepping into the shade, where it is surprisingly cool, even on the hottest day. Furthermore the nights are invariably cool, no matter how warm the days are, and two or three good blankets are frequently none too much for comfort. The winter is the wet season, a drizzling rain falling almost constantly for weeks at a time. To the easterner this would seem intolerably dreary, but people get so used to it that they really seemed to enjoy it. We had one day of it this week, and it was curious to see how people who ordinarily preferred to stay at home, were bound to get out in the rain. Everybody looked happy and contented while the fine spray fell.

The great glory of the city as far as natural scenery goes, are Mount Tacoma and Puget Sound. The former is given on the up-to-date maps as Mt. Ranier, but the people of Tacoma stoutly refuse to call it by any other than its original Indian name. And with all respect for our geographical authorities one can not but regret the innovation on the maps. Tacoma means "nourishing breast",

and one need only to see the mountain to learn something of its wonders to appreciate the exquisite poetry of the name. Mount Tacoma is 14,528 feet high. It has over 30,000 acres of perpetual snow and ice, in many places 300 or 400 feet deep, and 15 separate distinct glaciers. It is surrounded by numerous beautiful parks, lakes, hot springs and waterfalls. The most beautiful of the parks is known as Paradise Valley. It is 7 miles long and 3 miles wide, lies 6,000 feet above sea level, and has nearly 500 distinct species of flowers, many of which are found nowhere else in the country. Every summer people stream in from all parts of the country to spend a few days in this enchanted valley and climb the snowy heights of this mountain. Very few however, reach the summit, for this is both dangerous and difficult. The ascent even part of the way, usually takes the greater part of a week, and most people who make the trip advise at least two weeks.

Viewed from the city, Mt. Tacoma seems to be about two or three miles away, and one is surprised to learn that the actual distance is nearly 60 miles. It is a most enchanting vision, this great, solitary, snow-clad mountain, looming up there against the opal sky, and looking solemnly down upon the human anthills that have sprung up along the shores of the distant Sound. It assumes new hues and new sentiments from hour to hour, and you never weary of gazing at it. Now it gleams white as the new fallen snow against the deep azure beyond, then it changes to a cold gray as the clouds cast their shadows over it, then it melts away among the vapors that surround it, to appear again radiant with new glory. In the evening twilight it is apt to assume its most bewitching aspect, for as the departing sun floods the air with his trembling purple the distant snow fields blush with an indescribable radiance, and the contrast between the delicate pink of the mountain and the imitable blue of the background presents a vision that no painter has ever transferred to the canvas, nor ever will. As such a moment it seems as if the mountain were lit up not from without but from within, and the effect is such that one can hardly imagine how earth could present a vision more glorious or more sublime.

C. A. WENDELL.

Söndagsskolan gläder sig och öfver sommarfåglarnas hemkomst och börjar redan tänka på de annalkande högtiderna så väl som allvarligt besätta sig med sina studier.

Gudstjänsterna äro mycket väl besöcta så att både lärare och åhörare glädjas och styrkas däraf.

Herrskapet Gustaf Lindberg, som i sommar gjästat det kära fäderneslandet, har återkommit förstjust öfver en angenäm, lykosam och välgörande resa. Sverige tedde sig för dem fängslande, rent och välvårdadt. Men det var dock kärt för dem att återvända till Tacoma och vänerna och anförvanterna där, och nu höra de från dessa "välkomna hem!"

Den största klass af nattivardsbarn i församlingens historia hittills håller i år på att förberedas till konfirmation till nästa vår. Denräknar 21 medlemmar. Gud gifve nåd och förmåga att rätt undervisa och undervisas till evinnerligt liv.

En af familjerna i församlingen, herr Pehr Edward Anderson och h. h. Magdalena, måste lämna sitt lilla barn, Nils Harry, ifrån sig, när Herren genom döden kallade honom, den 14 sept. i en ålder af endast 10 mänader och 4 dagar. Men det är godt för dem uti deras sorg att veta, att han är hemma hos Jesns den rätte barnavännen och hos de heliga änglar samt för alltid fri från syndens och farornas värld. Där är tröst och ämne för tacksägelse, i sanning, uti sådan vetskap.

Herr Elmer Lawrence från Paxton, Ill., vann och betydligt på att tillbringa några veckor i vårt sköna sommarklimat, sa att hans vänner månde ha skäl att tänka det han råkat ett land med hälsa och som flyter med mjölk och honung.

Herr Joshua Hasselquist har ock lockats från sitt kärvordna Illinois och Rock Island till det underbara landet — västkusten. Han var ock synnerligt förnöjd öfver hvad han sag, och kände sig hågad att flytta hit ut.

Feriedagarna öfverståndna har församlingsarbetet åter upptagits med föryndad kraft och lust. Tabitha-föreningen skrider raskt till verket med sina möten och förberedelser för syauktionen, hon kommer att hålla lördagsaftonen den 24 oktober. Dorkasföreningen är ock i full verksamhet och kommer att hafva en fest den 17 oktober.

Ungdomsföreningen tillväxer och

ägnar sig at sin uppgift med förförkadt hopp och fröjd. Goda program utföras vid hvarje möte. Det märkes ock att åtskilliga studera och öfva sig i musiken under professor Hedbergs instruktion och ledning.

Kören har hallit i med sina öfningar och vunnit uppmuntrande anslutning och tillväxt och håller nu på att förbereda sig på en sångarfest gemensamt med Tacoma-distrikts öfriga församlingsköre om det kan blixta förverkligadt. Ävenså förbereder sig kören för de stora högtider som nalkas, såsom konfirmation och Gustaf Adolfs-festen samt julhögtiden.

Pastorala förrättningar.

DÖPTA:

Af pastor B. F. Bengtson:

Den 13 aug.: Harold Hugo, son till mr och mrs Ross Hanson, Marshfield.

Af pastor Carl J. Renhard:

Den 3 aug.: Curtis Adoff Reiner, son till Nels Nelson och hans hustru Johanna.

Den 5 aug.: Hulda Victoria, dotter till mr och mrs J. A. Gustafson.

Den 12 aug.: Agnes Evelina, dotter till mr och mrs Frank Swenson.

Den 17 aug.: Aino Elvira, dotter till mr och mrs Eric Enquist.

Den 19 aug.: Ellen Jennie Maria, dotter till mr och mrs John Nelson.

Den 26 aug.: Roderic Alvord Lars, son till mr och mrs Axel Paulson;

Den 16 sept.: Gustaf Edwin, son till mr och mrs Oscar Grönquist.

Samma dag: Helen Frances, dotter till mr och mrs Peter Henning Peterson, Swedesville.

Den 19 sept.: Sadie Alina, dotter till mr och mrs Josef Carlson, Quiney.

Den 23 sept.: Elsie Edna Louise, dotter till mr och mrs Carl Starberg.

Samma dag: Nels Yngve, son till mr och mrs John B. Nelson.

Af pastor G. A. Anderson:

Den 30 sept.: Anna Josefina och Sigrid Constantin Swanson, döftrar till Lewis och Bina Swanson, Bellville, Wash.

Samma dag: Ronald Fredrick Johnson, son till Ole och Hanna Johnson, Burlington, Wash.

Af pastor Gustave E. Rydquist:

Den 16 sept.: Roy Victor, son till Victor och Fanny Maria Rodas.

Den 24 sept.: John Arthur, son till Matt. och Helena Sandström.

den 25 sept.: Theodor Emil, son till John E. Björkman och hans hustru Anna.

Samma dag: Arthur Ragnar, son till Frans och Esther O. Mattson.

Samma dag: Sven Arnold Carl, son till Carl och Jenny Simmenson.

Den 27 sept.: Aina Bergloldt, dotter till Hjalmar och Dagmar S. Johnson.

Den 30 sept.: Elvi Linnea, dotter till John och Edla Slotte.

VIGDA:

Af pastor N. J. W. Nelson:

Den 21 sept.: Thomas Culbertson och Lillie Taylor, båda från Troy.

Af pastor Carl J. Renhard:

Den 5 aug.: John Olson och Hilda Johnson, Swedeville.

Den 11 aug.: Gabriel Carlson och Edna Gabrielson.

Samma dag: Gust Nelson och Frida Gustafson.

Den 23 aug.: Erick Lind och Emelia Sjöberg.

Den 8 sept.: Henry Johnson och Josephina Ström;

Samma dag: Knut Nyström och Hanna Nelson.

Samma dag: Otto Olin och mrs Ada Sundström.

Den 15 sept.: Per Eric Sjölund och Anna Peterson.

den 29 sept.: Oscar Walin och Gounor Olby.

Af pastor Gustave E. Rydquist:

Den 6 sept.: Robert Johnson och Erika Johnson.

Den 23 sept.: Carl J. Olson och Ida Johnson, båda från Clatskanie, Oregon.

Den 29 sept.: Emil Rasmus och Fanny Jacobson.

JORDFÄSTADE:

Af pastor B. F. Bengtson:

Den 15 aug.: Harold Hugo Hanson, son till mr och mrs Ross Hanson, South Marshfield, Ore.

Af pastor N. J. W. Nelson:

Den 24 aug.: Wilma Elvina Lundquist, 2 år, 6 månader och 25 dagar, Moscow.

Af pastor Carl J. Renhard:

Den 5 aug.: Bengt Hilmer Olson, 1 månad gammal.

Den 6 aug.: Laura Sjöstedt, 10 månader och 27 dagar.

Den 11 sept.: Nanny C. Granström, 11 månader och 17 dagar.

Af pastor Gustave E. Rydquist,

Den 5 aug.: Mrs Wm. Nordström.

Den 7 aug.: Victor Wilhelm Nordman.

Den 14 aug.: Alfred Brunström.

Den 18 aug.: Hans Rasmussen.

Den 3 sept.: John Haggblom.

Den 5 sept.: N. N. Carlson.

Den 20 sept.: Alfred Gustafson.

Den 28 sept.: John Arthur Sandström.

Kassörens rapport från den 1 juli till den 1 oktober.

Inkomster från församlingarna:	
Immanuel, Portland	\$ 26.00
Första lutherska, Astoria	5.15
Första luth., Marshfield	13.75
Saron, Powell Valley	5.00
Första lutherska, Tacoma	23.56
Gethsemane, Seattle	10.12
Första luth., Bellingham	2.25
Ista luth., Vancouver, B. C.	27.75
Cordelia, Lenville	1.30
Sion, Moscow	12.35
Westdala, Troy	53.45
Valby Gooseberry	6.35
Kent, Wash.	3.50
Mist, Oregon	3.40
Warren, Oregon	3.40
Respredikantkassan, M. L. L.	40.00
	\$297.33

Inkomsterna till följande ändamål:	
Konferensens mission	\$141.60
Konferensens kassa	35.38
Resepredikantkassan	40.00
Diakonissanstalten i Omaha	30.85
Synodens mission	5.50
Synodens kassa	8.25
Synodens kvinnomission ...	30.25
Augustana College	3.50
Nödlidande i San Francisco	2.00
	\$297.33

CARL J. RENHARD,
kassör.
150 N. 19 st., Portland, Oregon.

Jesus allena.

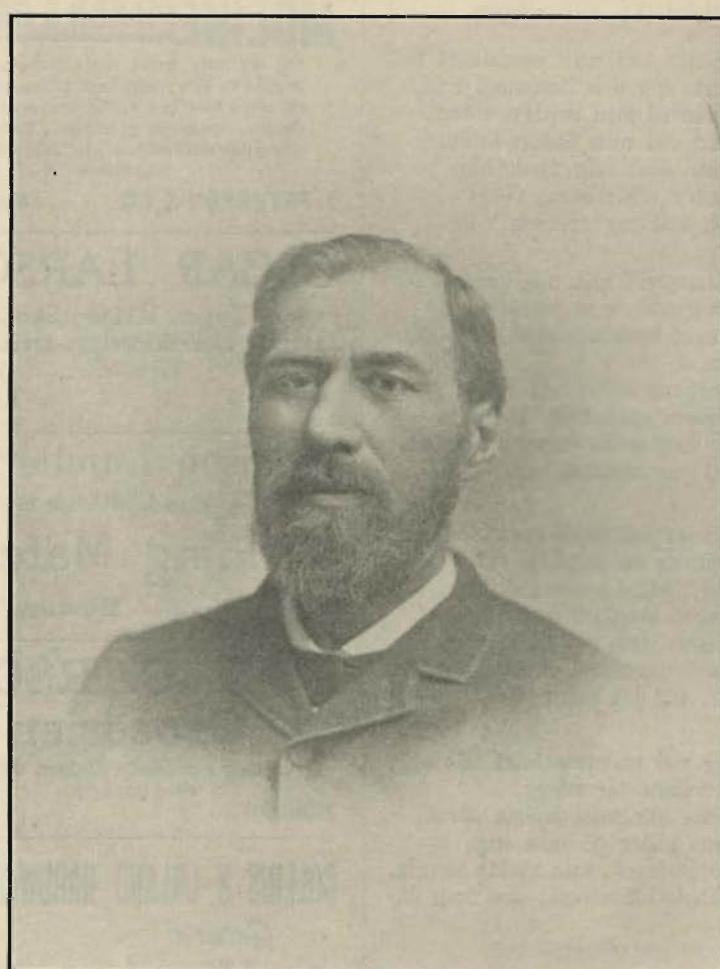
När den berömda målaren, Leonardo da Vinci arbetade på sin stora tafla, som föreställer nattvarden, hade han alltid det målet för ögonen att framställa Herrens bild sådan att han genast skulle dra sig till sig allas ögon och fängsla allas sinnen. Men i ena hörnet af taflan fanns ett litet skepp, på hvilket han flitigt målat under tre veckor. När taflan var färdig och utsälldes till allmänt besökande, märkte Leonardo, hvilken stod i närheten, att alla människor trängde sig tillsammans åt det hörn på taflan, där det lilla skeppet, på hvilket han nedlagt så mycken möda, befann sig. Han hörde därunder å-

skädarna säga: "Se huru mästerligt det är gjordt, hvilken stor målare han ändå är!" — Hvad gjorde nu vår målare? Jo, på aftonen, sedan alla afslägsnat sig, tog han sin pensel och utplänade i ett enda drag för alltid det lilla skeppet. "Ingen skall hädanefter beundra något annat än Kristus!" sade han. — Detta exempel talar ju för sig själf! Låta vi aldrig under vårt arbete något skjuta Jesus åt sidan? Vilja vi att folk skall se och älska Jesus? Syftar allt vårt arbete, våra predikningar och våra sånger på att föra människor till den däggigaste och vänligaste bland människors barn? Bort med ord och sånger och allt annat, om vi vilja tillskynda oss självfa ära därigenom, under det att Jesu ljufva anlete får träda tillbaka i skuggan! Därför: Allt och i alla Kristus!

Dr. A. W. Williamson

föddes i Lac qui parle, Minn., den 31 januari 1838. Hans fader var dr Thomas S. Williamson, den välkände och verksamme indian-missionären. Han studerade vid Knox College, Galesburg, Ill., år 1853 och afslade mogenhetsexamen vid Marietta College i Marietta, Ohio, 1857; studerade naturvetenskaperna ett år i Yale universitet; 1860 och 1861 undervisade han i de allmänna skolorna i Minnesota. Då inbördeskriget utbröt, ingick han vid armén, där han utmärkte sig och fick åtskilliga viktiga poster sig anförtrodda. Sedermore var han föreständare för Central College Academy i Minnesota till 1870, undervisade åter i de allmänna skolorna i Mantorville och Spring Valley, förestod under ett års tid skolan för Chippewa-indianerna i Odanah, Wis., biträdde äfven som lärare vid universitet i Minnesota. På grund af nervositet drog han sig för en tid tillbaka från lärararbetet, och antog posimästaresysslan i Sleepy Eye, Minnesota, under åren 1873—76. Från januari 1877 till 1880 innehade han professuren i matematik vid Gustavus Adolphus College i St Peter. 1880 kallades han till Augustana College, där han under mera än 25 år verkade med flit och trohet. Medan dr Hasselquist lefde, hade han äfven under någon tid vice-president sysslan. Under de senare åren äldrades han märkbart. För liden höst visade det sig, att hans sjukdom hindrade honom att vidare utföra sitt värf som lärare. Han föredrog då att vistas hos sin broder i Portland, Oregon, dit han begaf sig i november 1905. Fakultet och studerande togo då i kapellet ett gripande

PROF. ANDREW WOODS WILLIAMSON.

och oförgätligt afsked af den älskade läraren. Pastor Theodore Ekblad medföljde honom på den långa resan till Portland. I sin broders hem har han under det gångna året rönt all den omvärdnad och ömhet, som ett godt hem kan skänka. Flera gånger skickade han hälsningar till vännerna vid Augustana College, uttryckande äfven det hoppet, att han snart skulle få skiljas hädan för att vara när Kristus. Hembudet kom ändtligen till den lidande mannen den 1 oktober kl. 9 e. m.

Begräfningen ägde rum fredagen den 5 oktober från den sv. luth. kyrkan i Portland, då pastor C. J. Renhard förrättade jordfästningen.

Hade jag vingar, som dufvan.

"O, hade jag vingar som dufvan, att jag kunde flyga och bygga bo. Jag skulle hasta till en fristad för mig, undan den ilande vinden och stormen."

Ps. 55: 7—9.

Hade jag vingar, som dufvan,
ville jag flyga så glad,
undan den ilande vinden,
hän till Guds berg och Guds stad.

Undan de mörknande skyar,
undan en bullrande värld,
hän till den ljufliga fristad
skulle jag styra min färd.

Hade jag vingar, som dufvan,
ville jag bygga mitt bo
djupt i den skyddande klippan,
där får jag hvila i ro.

Visa, o Herre, din dufva
högt öfver vägen din stig!
Du är min borg och min klippa,
göm mig, ack göm mig i dig!

L. S.

Mäktig bevekelsegrund.

För icke länge sedan, då en stor mängd människor voro församlade ute i det fria, begagnade en troende man tillfället att bland dem utdela små traktater. En välklädd herre, åt hvilken han räckte en liten skrift, sade, i det han emottog den: "Jag skulle begära hundra kronor för att göra det arbete ni gör. Det är mig omöjligt att begripa, huru ni för intet vill utsätta er för obehag, såsom ni gör."

"Det är dock lätt förklarat," sade den troende mannen vänligt. "Hvad ni gör, gör ni af kärlek till penningen; det jag nu gör, gör jag för min Herres ära och dyra själars frälsning. Kristi kärlek tvingar mig så".

Hvad jag vill minnas.

Jag minnas vill min barndoms tid,
dess glada lek och hemmets frid,
som log invid min moders sida;
och läxan vid min faders knän,
och sagan, som mig förde hän
till rymder underbara, vida;
allt, allt jag minnas vill.

Jag minnas vill min ungdoms tid,
mitt öfvermod, min ystra strid,
och mången vänskapsband, som knutits,
min morgons solbelysta hopp,
min kärleks rosenröda knopp; —
ack, den som mången annan brutits;
men allt jag minnas vill.

Jag minnas vill min mandoms tid,
som öppnade en valplats vid
för stora, heligt svurna plikter,
väl mången svaghet, som förtogs,
men vunnen tro, att lifvet vägs
dock med barmhärtighetens vikter;
allt, allt jag minnas vill.

Men jag vill glömma bort allt agg,
all orättvisans törnetagg,
som äfven har mitt hjärta sårat;
allt oväns giller på min stig,
all malörts dryck, som räckts åt mig,
all falskhets blandverk, som mig därrat;
allt, allt jag glömma vill.

Trogen till bönmötet.

Medan domare Black af Georgia ännu var en ung advokat, blef han inbjuden att hålla välkomsttal vid guvernörens besök en måndagsafton. Black mottog denna inbjudning med största tillfredsställelse och beredde med största omsorg ett tal för högtidligheten. Men ett telegram anlände, underrättande om att guvernören besök måste uppskjutas till onsdagskvällen. Genast skref Black till mottagningsskommittéen, att den aftonen var det omöjligt för honom att närvara, ty genom föregående anordningar var hans tid den aftonen upptagen af ett annat göromål. Få personer utom Blacks pastor visste, att de föregående anordningarna och de andra göromålen gällde bönmötet i kyrkan, som han tillhörde. Bönmötesaftonen hade han åsidosatt för att möta sin Gud, och ingen tjänst åt människor eller stat, äfven om det innebar vinst och upphöjelse för honom själf, kunde förmå honom att stannna borta från bönmötet. Intet under, att Gud välsignat honom och han lyckats så väl, som han gjort. Gud ärar vanligen den, som ärar honom.

Guds vilja torde leda dig till Getsemans örtagård; men vägen till uppståndelsen går därigenom.

F. B. MEYER.

MOLINE PIANON & ORGLAR

är till alla delar mera omsorgsfullt
byggda än alla andra och hafva således
en mera klar och fyllig ton samt vara
längre. De säljas nu billigt. Kataloger
och prislista erhållas gratis genom att
tillskriva

J. PETERSON & CO.. - Moline III.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekiperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - IDAHO.

Madison Lumber Co.

Dealers in all kinds of

Building Material

Coal & Wood. Moscow, Idaho

**O. C. CARSON
Grocerier**

Billigaste och bästa platsen att göra
sina uppköp.

MOSCOW, - - - IDAHO

COLLINS & ORLAND HARDWARE CO.

General

Hardware

Moscow, Idaho

OLSON & JOHNSON

Möbel- & Järnhandel

Stort lager & Priserna de billigaste
Troy, Idaho.

PRENUMERERA

nu på vår kyrkas tidningar

* Augustana *

Augustana Journal

Ungdomsvännan

Adressera:

AUGUSTANA BOOK CONCERN,
ROCK ISLAND, ILL.

Svenskt apotek

Doktorsrecept ifyllas prompt
och omsorgsfullt.

Färger, Oljor, Böcker, Skrifmaterialer
och allt, som tillhör en
välordnad apotekarerörelse
alltid på lager.

C. V. JOHNSON

Troy, Idaho

Det bästa är alltid det billigaste, och
det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGEN.

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insättas i ram.
Rikhaltigt förlag af tavlor.

3:dje gatan, - - - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - - - Moscow, Idaho.

CHILDERS BROS.

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW, - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biß,
fläsk, färköt och sjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.

Nya Testamente, Biblisk Historia,

Katekes m.fl.

MOSCOW, - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish, Floors, Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over

MOSCOW, - - - IDAHO.